

Svajonių
ROMANAI

Istorinis

Sophia James

PASLAPTINGA
DAMA

2012 Nr. 1

KILMINGEJI V VĖLINGAMAI

Knygute.lt

Sophia James

PASLAPTINGA DAMA

Trilogija "**Kilmingieji Velingamai**"
Pirmasis romanas

Versta iš Sophia James,
High Seas to High Society, 2007
© Sophia James, 2007

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Eglė Bareikaitė, vertimas
iš anglų kalbos, 2011

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2012

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

ISBN 978-609-406-536-1

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Londonas, 1822-ųjų gegužė

Ešeris Velingamas, devintasis Karisbruko hercogas, stovėjo kampe su pobūvio šeimininku lordu Henšou ir stebėjo moterį, vieną sėdinčią netoli pakylos.

- Džekai, kas ji? - apsimestinai atsainiai paklausė Ešeris. Tiesą pasakius, pamatė ją vos įžengęs į svetainę. Retai kada graži moteris pokylyje vilkėdavo tokią paprastą suknelę ir sėdėdavo taip, lyg iš tikrųjų mėgautųsi savo pačios draugija.

- Ledi Ema Siton, Haveršamo grafienės dukterėčia. Atvyko į Londoną prieš šešias savaites, ir nuo tos dienos visas auksinis jaunimėlis stengiasi užmegzti su ja pažintį.

- Atvyko... iš kur?

- Turbūt iš provincijos. Akivaizdu, kad nesusidūrė su Londono stilistėmis. Man dar neteko matyti tokios šukuosenos.

Ešerio žvilgsnis nuslydo kupeta šviesių garbanų, sunkiai prilaikomų smeigtukais. Įtarė, kad šukuosena padaryta namuose ir gana

prastai, saulės nuauksintos šviesios garbanos vertė nerimauti.

Žmonės jį retai nustebindavo. Ar sudomindavo.

Tačiau šiai drąsiai netinkamai apsirengusiai merginai pavyko atkreipti dėmesį. Šiaip ar taip, kuri moteris valgytų vakarienę mūvėdama pirštines ir nuo šilku pridengtų pirštų laižytų pyragaičio džemą.

Ji taip darė.

Ne, ji neknibinėjo maisto, kaip buvo pratusios moterys šiame kambaryje, o ėmė nuo padėklo, kurį padavėjas nešė pro šalį, ir gausiai prisikrovė visą lėkštę, tarsi nuo to būtų priklausęs jos gyvenimas. Tarsi praeis marios laiko, kol teks gardžiuotis kitu patiekalu, o galbūt gyvendama kokiam nors kaimelyje ji neturi užtektinai maisto ir sunkiai įstengia patikėti, kaip dosniai čia visko siūloma.

Ešeris matė, kaip kiti šnairuoja į merginą, ir truputėlį suirzo. Šnabždesiai dar labiau suošė, kai ji atsistojo: aukšta, liekna, apsivilkusi suknelę, geru coliu trumpesnę, nei leido padorumas, ir mažiausiai trimis coliais, nei diktavo dabartinė mada.

Ešeris girdėjo spėliones ir kuždesius, tačiau

merginos jie, rodės, nepasiekia, ir nustebo, kodėl, po velnių, jam parūpo, bet ji kažkuo išsiskyrė. Tarsi ją būtų pažinojęs. Apėmė nepaaiškinamas bendrumo jausmas, ir jis niekaip neįstengė jo nusikratyti. Iš kur galėtų ją pažinoti? Ešeris pamėgino įžiūrėti jos akių spalvą, tačiau per tokį atstumą nepajėgė. Greždama sis iškoneveikė Haveršamo grafienę už aplaidumą, kad nepasirūpino nei dukterėčios apranga, nei šukuosena ir paliko Emą Siton ap linkui ratus sukantiems aukštuomenės vilkams.

Kambarys buvo sausakimšas vyrų ir moterų, jie nestabtelėdami tauškėjo, o styginių kvarteto muzika vargiai nustelbė ūžesį.

Emeraldė susiraukusi atsisėdo ir užsimerkė, norėdama geriau įsiklausyti. Atrodė, kad čionykščiai žmonės nevertina muzikos, nesupranta, jog, tylai susiliejus su pustoniais, garsas sklinda lengviau, atsiskleidžia melodija.

Muzika buvo nepažįstama: linksmai vinguriuojantis angliškas motyvas. Ji beveik jautė lūpinę armonikėlę prie savo burnos, girdėjo tylias gaidas ošiančiose bangose. Plūstelėjo skausmingi prisiminimai apie Jamaiką.

Ne, nederėtų apie tai galvoti, – priminė sau dar labiau išsitiesdama kėdėje ir prisivertė apžiūrėti aplinkui besispiečiančią minią.

Kol kas tai – jos gyvenimas.

Anglija.

Emeraldė perbraukė pirštais ilgą šilkinę suknelę ir, kilstelėjusi prie lūpų trečią taurę puikaus šampano, skubiai gurkštelėjo. Gardus gėrimas nuslopino nerimą ir sustiprino pojūčius. Klausą. Uoslę. Lytėjimą. Kiekviena kūno ląstelių troško pajusti saulę, vėją arba lietų, išsilaisvinti iš klostėto aukšto korsažo. Atsigulti ant vasariškai šilto smėlio, tarp laukinių žolių Montego Bėjaus pakrantėje arba nerti į jūros žydrynę. Vis gilyn ir gilyn, kol purslai ims kutenti vandens žoles, ir viršuje esantis pasaulis pradings.

Garsiai atsidususi Emeraldė numaldė mintis.

– Užteks prisiminimų, – sušnabždėjo ir pradžiugo, kai priešais ant laisvos kėdės prisėdo teta. Vis dėlto išblyškęs jos veidas sukėlė nerimą.

– Teta, ar kas negerai?

– Jis čia, Eme... – Mirijam vos pajėgė sformuluoti sakinį.

– Kas? – Ji nutuokė, kokį vardą teta ištars,

dar šiai neprabilus.

- Ešeris Velingamas.

Panika sumišo su baime ir pykčiu.

Galų gale jis pasirodė.

Savaičių savaites trunkantis laukimas taip iš-
tampė nervus, kad Emeraldė vos tvardėsi,
čionykščių vyrų puolimą darėsi vis sunkiau
atremti. Bet ar jis matė ją? Ar atpažino?

Pastačiusi taurę ant stalelio, ji atsisakė gė-
rimo, kurį siūlė su padėklų besisukiojantis pa-
davėjas, ir kilstelėjusi ranką užkišo išsprūdusią
garbaną. *Prašau, Dieve, to jau užtenka, jeigu
atpažins, viskas bus prarasta.*

- Kur jis? - Emeraldės nepradžiugino staiga
apėmęs irzlumas.

- Kampe, prie durų. Pirmiau tave stebėjo.
Įdėmiai stebėjo.

Nugalėjusi troškimą atsigręžti, Emeraldė la-
bai pasistengė neprarasti savitvardos.

- Manai, ką nors įtaria?

- Ne, jei nutuoktų, nedelsdamas tave išsi-
temptų ir pakabintų Taiberno¹ kartuvėse kaip

---

¹ Egzekucijų vieta Londone, ant Taiberno upės, bu-
vusio Temzės intako, kranto. (Čia ir toliau - vertėjos
past.)

išdaviko dukterį.

- Jis galėtų taip pasielgti?

- O, Eme, nustebtum sužinojusi, ką jis gali, ir padarytų tai, nes kaip lordas jaučiasi nebaužiamas ir mano turįs tokią teisę.

- Tada privalome atlikti tai, dėl ko atvažiuo-
vome. Na, pažiūrėk į jį dabar. Lėtai, - pridūrė
Emeraldė, kai teta mikliai pasuko galvą. - Ar
remiasi lazda?

Ji sulaukė kvapą, kol teta žvalgėsi. Nejau iš
tikrųjų taip lengvai pavyks?

- Ne. Rankoje laiko taurę. Spėju, su vynu -
baltuoju.

Emeraldė stengėsi neparodyti nusivylimo.

- Bent jau neliks žymės ant šios suknius. - Ji
buvo įsigijusi tris sukneles sendaikčių turguje
Monmuto gatvėje, o kadangi visai neturėjo už
ką nusipirkti daugiau, nenorėjo, kad drabužį
suteptų neišsiplaunanti dėmė.

- Teta Mirijam, nesijaudink. Man teko tai iš-
bandyti Kingstone ir Port Antonijoje, kai Bo
trokšdavo susipažinti su koku pinigingu sve-
timšaliu. Čia nebus sunku. Užteks lengvai
stumtelėti. Bent jau galėsiu užmegzti pokalbį
ir turėsiu progą trumpam įsilieti į jo draugų
būrį.

- Tai - Karisbruko hercogas. Nenuvertink jo kaip tavo tėvas.

Emeraldė įkvėpė. Bo pasielgė neapdairiai, bet jai taip nenutiks. Stodamasi ji pasilenkė ir atlaisvino sidabrinę kairiojo batelio sagtį. *Reikia pasirūpinti mažomis detalėmis*, - prisiminė Bo nuolat kartotą frazę.

Ešeris Velingamas vis dar šnekučiausi su šeimininku, Emeraldė prisiartino iš nugaros ir staigiai griuvo į jo pusę. Vėliau jai toptelėjo, kad tylus šūksnis buvo vertas pasigėrėjimo, nes hercogas reagavo žaibiškai, atsigrėžė ir ištiesė rankas, kai ji prarado pusiausvyrą. Jei batelio kulnas nebūtų įsipainiojęs tarp suknelės klosčių, viskas būtų pavykę. Jei šalia hercogo stovintis žemaūgis vyras būtų buvęs stipresnis ir išsilaikęs ant kojų, jie visi trys nebūtų pargriuvę. Bet kadangi grindys buvo gerai išblizgintos, avėdama batelius minkštais odiniai padais Emeraldė nepajėgė sustoti, tiesiog leido sau kristi ir apsipykė šaltu vynu.

Girdėjo aplinkinių aiktelėjimus, kai stipriomis rankomis Karisbruko hercogas apšivijo jos liemenį ir kelius, o juodo aukščiausios kokybės švarko audinys švelniai prigludo prie skruosto. Jis kėlė ją ant rankų. Labai lengvai.

Emeraldė pajuto, kaip jis įkvėpė oro, ir tuo

pat metu išgirdo ramų širdies plakimą, tada pirštais brūkštelėjo suknelės priekį, ir visas pasaulis susvyravo. Ji vilkėjo absurdišką suknelę, išryškinančią minkštas apvalias krūtis, todėl nustebo pažvelgusi Ešeriui Velingamui į akis, kai šis išnešė ją iš pokylių salės. Šviesiai rudos akys buvo taip arti, jose išryškėjo smulkios auksinės dėmelės, o žvilgsnis bylojo, kad jis neabejotinai vyriškai susidomėjęs. Tik sekundėlę Emeraldė sutriko, paskui viskas tapo nepaprastai sudėtinga.

- Jūs nualpote, - tarė Ešeris, guldydamas ją ant sofos atokiau nuo šokių salės esančiame kambaryje. Žemas jo balsas, aiškiai tariamos balsės rodė aukštą kilmę. Vis dėlto žvilgsnis išdavė, kad jam rūpi ne vien kandas klausimas. Tamsūs ant sprando suglostyti plaukai, šviesiai rudos akys - Karisbruko hercogas buvo neužmirštamasis. Vyras, garsėjantis pasitikėjimu savimi ir nestokojantis pykčio, persekiojo jos tėvą per tris vandenynus.

Ir nužudė!

Deginantis pyktis sumišo su nenumaldomu skausmu, Emeraldė priglaudė pirštus prie burnos ir paplonino balsą, kad - kaip pati įsivaizdavo - atrodytų drovi.

- Labai apgailestauju, - pratrūko ir jautėsi

patenkinta, kad žodžiai nuskambėjo taip nuoširdžiai. – Tikriausiai taip atsitiko dėl karščio pokylių salėje ar žmonių grūsties. O galbūt triukšmo... – sutrikusi nutilo. Gal persistengė atskleidama moterišką polinkį dramatinizuoti ir suplakdama tris atsiprašymus į vieną? Perdėti pavojinga, bet vilkint šią ankštą suknelę ir avint niekam tikusius batelius – stebėtina lengva.

Skubiai mostelėjusi vėduokle, Emeraldė paslėpė akis ir perstatė gynybines užkardas, kiekviena kūno ląstele jausdama Karisbruko hercogą ir suvokdama, kad dabar ją užklupusios bėdos nulems jo veiksmus. Nurijusi išdavikišką kaltės tumulą, patenkinta stebėjo, kaip jis žengteli atgal.

– Tai jūs mane sugavote, jūsų šviesybe?

– Panašiau, kad jūs atsitrenkėte į senąjį Deriko grafą ir patekote man į rankas.

Apsimesdama susigėdusi Emeraldė mąstė, kaip sunku nuolat apgailestauti arba dėkoti, ir netikėtai visa šarada, kodėl ji čia esanti, tapo baisiai sudėtinga. Jai čia ne vieta, ji nesuprato taisyklių ir niuansų, o vidinis balsas šaukte šaukė būti atsargiai. Ir išsaugoti anonimiškumą: jei bus klausiama, teks atsakyti, o tada kils pavojus tiems, kuriuos myli. Vien nuo šios

minties kūnu perbėgo šurpas.

- Kur mano teta?

- Grafienė išskubėjo ieškoti jūsų šaliko.

Nukėlusi nuo sofos kojas, Emeraldė pabandė atsikelti.

- Jei galėčiau atsistoti...

- Protingiau būtų pagulėti, - kimiai pratarė hercogas. Emeraldės pulsas padažnėjo, kai jis prispaudė pirštus prie kairiojo riešo. Jai miglotai dingtelėjo, kad klausosi širdies plakimo, ir sukėlė smalsumą, ką galėtų parodyti šie tvinksniai.

Ešeris nusišypsojo, ir ji suprato, kad jis ne iš tų vyrų, kurie sukelia vangų moters atsaką. Net ir taip prastai pasirodžiusios kaip ji. Ištraukusi ranką Emeraldė pavėdino veidą, tiksliai pamėgdžiodama merginas, pastarąjį mėnesį matytas daugybėje sausakimšų svetainių.

- Dažniausiai nebūnu tokia nerangi, nesu prantu, kas privertė mane suklupti... - Jai kilstelėjus suknelės kraštą šviesoje žybtelėjo atlaisvinta sidabrinė sagtis. - Galvą guldau, kad dėl to... - Emeraldė leido jam suprasti mintį ir nudžiugo išvydusi grįžtančią Mirijam, nešinaną per ranką permestu šaliku, veidas buvo perkreiptas. Ją lydėjo lordas Henšou.

- Ar geriau jautiesi, brangioji? Krisdama galėjai lengvai susitrenkti galvą, o vynas sudėmėjo tavo suknelę. Nagi, pasilenk, apsiausiu šaliu. - Skaisčiu raudoniu liepsnojantis audinys buvo skubiai apvyniotas. Emeraldai įgriso blėstantis dėmesys ir ji atsistojo.

- Ateityje būsiu atsargesnė. Dėkoju už pagalbą, - kalbėdama ji turėjo pakelti akis į Ešerį Velingamą, o basai siekiant penkias pėdas dešimt colių nedažnai tekdavo tą daryti. Kai judviejų žvilgsniai susidūrė, Emeraldė ūmai ėmė trokšti ilgesnių plaukų ir prabangesnės suknelės.

Ne. Ne. Ne.

Ji papurtė galvą. Kokia nesąmonė. Ešeris Velingamas - priešas, ir ji išvyks iš Anglijos vos radusi, ko ieško. Tai tvankuma kambaryje vertė rausti, dėl patirto sukrėtimo širdis ėmė daužytis. O, kad galėtų ištrūkti laukan ir įkvėpti gryno oro arba pajusti vėją, laisvai šiurenantį palei upę Londone.

Paploninusi balsą ir nutaisiusi ausį rėžiantį verksmingą toną, kurį tobulino mokoma Mirijam, Emeraldė ėmėsi įgyvendinti savo tikslą.

- Įtariu, dėl batelių padų susvyravau, o ir grindys labai išblizgintos....